Klaipėdos apygardos teismo nutartis

2026-11-19, bylos Nr. e2A-1780-459/2026

Teismas: Klaipėdos apygardos teismas
Dokumentas: Nutartis
Data: 2026-11-19
Bylos Nr.: e2A-1780-459/2026
Teisminio proceso Nr.: 2-68-3-14816-2026-9
Bylos rūšis: Civilinė byla

| Civilinė byla Nr. e2A-1780-459/2026
| Teisminio proceso Nr. 2-68-3-14816-2026-9
| Procesinio sprendimo kategorijos: 2.6.10.1; 3.4.4.3.3
| (S)
KLAIPĖDOS APYGARDOS TEISMAS
N U T A R T I S
LIETUVOS RESPUBLIKOS VARDU
2026 m. lapkričio 19 d.
Klaipėda

Klaipėdos apygardos teismo Civilinių bylų skyriaus teisėja Raimonda Andrulienė

teismo posėdyje apeliacine rašytinio proceso tvarka išnagrinėjo atsakovės ATS1 apeliacinį skundą dėl Šiaulių apylinkės teismo Radviliškio rūmų Joniškyje 2026 m. liepos 23 d. sprendimo civilinėje byloje pagal ieškovo IES1 ieškinį atsakovei ATS1 dėl nuostolių atlyginimo.

Aprašomoji dalis

Teismas nustatė:

Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso (toliau – CPK) 62³ straipsnio 1 dalies pagrindu ši byla, kuri yra teisminga Šiaulių apygardos teismui, buvo priskirta nagrinėti Klaipėdos apygardos teismui ir teismas šioje byloje veikia Šiaulių apygardos teismo vardu.

Ginčo esmė

Ieškovas IES1 kreipėsi į teismą su ieškiniu atsakovei ATS1 , prašydamas priteisti iš atsakovės 700 Eur nuostolių atlyginimą, 5 procentų dydžio metines procesines palūkanas už priteistą sumą nuo bylos iškėlimo teisme dienos iki teismo sprendimo visiško įvykdymo ir bylinėjimosi išlaidas. Nurodė, kad atsakovė, veikdama kaip mažosios bendrijos (toliau – MB) „Transok“ nemokumo administratorė, inicijavo civilinę bylą dėl 3 726,23 Eur žalos atlyginimo priteisimo iš buvusių bendrijos vadovų, tarp jų ir ieškovo. Vilniaus miesto apylinkės teismo 2023 m. gegužės 29 d. sprendimu civilinėje byloje Nr. e2-1325-808/2023 atsakovės, kaip nemokumo administratorės, pareikšti reikalavimai buvo atmesti, o ieškovui iš MB „Transok“ priteistos 765 Eur bylinėjimosi išlaidos, mokėtinos iš bankroto administravimui skirtų lėšų. Šis sprendimas įsiteisėjo 2023 m. birželio 29 d.

Ieškovo teigimu, atsakovė, žinodama apie įsiteisėjusį teismo sprendimą ir pareigą atlyginti ieškovui priteistas bylinėjimosi išlaidas, nesiėmė veiksmų šiam sprendimui įvykdyti. MB „Transok“ bankroto proceso metu buvo gauta 700 Eur pajamų, tačiau atsakovė šias lėšas panaudojo kitoms administravimo išlaidoms, iš jų 694,39 Eur – savo baziniam atlygiui, 5,20 Eur – pašto išlaidoms ir 0,41 Eur – banko pavedimų išlaidoms. Atsakovė 2023 m.

rugsėjo 7 d. galutinėje bankroto ataskaitoje nenumatė lėšų ieškovo naudai priteistoms bylinėjimosi išlaidoms padengti. Ieškovo vertinimu, tokiais veiksmais atsakovė netinkamai vykdė nemokumo administratoriaus pareigas, neužtikrino įsiteisėjusio teismo sprendimo vykdymo ir padarė ieškovui 700 Eur žalą, kurią privalo atlyginti.

Atsakovė su ieškiniu nesutiko ir prašė jį atmesti. Nurodė, kad MB „Transok" bankroto proceso metu gautos lėšos buvo paskirstytos teisėtai, vadovaujantis kreditorių susirinkimo patvirtinta galutine bankroto ataskaita, kuri taip pat buvo patvirtinta Vilniaus apygardos teismo 2023 m. rugsėjo 27 d. nutartimi. Atsakovės teigimu, Vilniaus apygardos teismo 2022 m. gegužės 6 d. nutartimi buvo patvirtinta 1 000 Eur suma, kurią ji turėjo teisę naudoti bankroto administravimo išlaidoms apmokėti, todėl faktiškai išleidus 700 Eur patvirtinta administravimo išlaidų suma nebuvo viršyta. Atsakovė taip pat laikėsi pozicijos, kad jos teisė į bazinį atlyginimą atsirado anksčiau negu bendrovės prievolė atlyginti ieškovui bylinėjimosi išlaidas. Dėl to, atsakovės vertinimu, nėra pagrindo konstatuoti jos neteisėtus veiksmus ir taikyti jai asmeninę civilinę atsakomybę.

II. Pirmosios instancijos teismo sprendimo esmė

Šiaulių apylinkės teismo Radviliškio rūmai 2026 m. liepos 23 d. sprendimu ieškinį tenkino visiškai – priteisė ieškovui iš atsakovės 700 Eur nuostolių atlyginimą, 5 procentų dydžio metines palūkanas už priteistą 700 Eur sumą nuo bylos iškėlimo teisme (2026 m. birželio 5 d.) iki teismo sprendimo visiško įvykdymo ir 2 088 Eur bylinėjimosi išlaidas. Pagrindiniai pirmosios instancijos teismo motyvai:

Teismas nustatė, kad Vilniaus miesto apylinkės teismo 2023 m. gegužės 29 d. sprendimu ieškovo naudai iš MB „Transok" buvo priteistos 765 Eur bylinėjimosi išlaidos, mokėtinos iš administravimui skirtų lėšų. Šis sprendimas įsiteisėjo 2023 m. birželio 29 d. Atsakovė, vykdydama MB „Transok" nemokumo administravimo funkcijas, apie įsiteisėjusį teismo sprendimą žinojo, tačiau nesiėmė veiksmų, kad jame nustatyta prievolė būtų įvykdyta.

Teismas nustatė, kad MB „Transok" bankroto proceso metu, pardavus reikalavimo teisę, buvo gauta 700 Eur pajamų. Šios lėšos buvo panaudotos administravimo išlaidoms padengti: 0,41 Eur – banko pavedimų išlaidoms, 5,20 Eur – pašto išlaidoms ir 694,39 Eur – atsakovės baziniam nemokumo administratoriaus atlygiui. Atsakovė, sudarydama galutinę bankroto ataskaitą ir paskirstydama gautas lėšas, neatsižvelgė į įsiteisėjusiu teismo sprendimu nustatytą prievolę atlyginti ieškovui bylinėjimosi išlaidas.

Teismas pažymėjo, kad atsakovė, būdama profesionali nemokumo administratorė, privalėjo užtikrinti tinkamą nemokumo proceso organizavimą, laikytis teisės aktuose nustatytų pareigų ir atsižvelgti į įsiteisėjusius teismų sprendimus. Atsakovė neinicijavo administravimo išlaidų sąmatos pakeitimo, pakartotinai nesikreipė į kreditorių susirinkimą ar teismą dėl jos patvirtinimo ir nesiėmė kitų veiksmų, kuriais būtų užtikrintas ieškovo naudai priimto teismo sprendimo vykdymas. Teismas vertino, kad toks atsakovės neveikimas neatitiko nemokumo administratorei keliamų rūpestingumo ir atidumo reikalavimų.

Teismas nusprendė, kad ieškovas įrodė 700 Eur dydžio žalą, nes būtent tokio dydžio lėšos buvo faktiškai gautos bankroto proceso metu, tačiau atsakovės sprendimu panaudotos kitoms administravimo išlaidoms. Teismo vertinimu, jeigu atsakovė būtų tinkamai vykdžiusi nemokumo administratoriaus pareigas ir organizavusi lėšų paskirstymą, ieškovas būtų turėjęs galimybę atgauti jam priteistas bylinėjimosi išlaidas. Dėl to teismas konstatavo tiesioginį priežastinį ryšį tarp atsakovės neteisėtų veiksmų ir ieškovo patirtos žalos.

Teismas nurodė, kad atsakovė nepaneigė jai taikomos kaltės prezumpcijos ir nepateikė įrodymų, patvirtinančių, jog vykdydama nemokumo administratoriaus pareigas veikė pakankamai rūpestingai ir apdairiai. Atsakovės argumentai dėl anksčiau atsiradusios teisės į bazinį atlyginimą nepaneigia jos pareigos tinkamai vykdyti nemokumo administravimo funkcijas. Teismas konstatavo, kad nustatytos visos būtinosios atsakovės civilinės atsakomybės sąlygos, todėl ieškovo reikalavimą dėl 700 Eur nuostolių atlyginimo pripažino pagrįstu.

Patenkinęs ieškinį visiškai, teismas priteisė ieškovui iš atsakovės 2 088 Eur bylinėjimosi išlaidas, kurias sudaro 24 Eur žyminis mokestis ir 2 064 Eur teisinės pagalbos išlaidos.

III. Apeliacinio skundo ir atsiliepimo į jį argumentai

Atsakovė (toliau – ir apeliantė) apeliaciniu skundu prašo panaikinti Šiaulių apylinkės teismo Radviliškio rūmų 2026 m. liepos 23 d. sprendimą ir priimti naują sprendimą – ieškovo ieškinį atmesti. Taip pat prašo priteisti iš ieškovo 24 Eur apeliacinio proceso metu sumokėtą žyminį mokestį. Apeliacinis skundas grindžiamas šiais argumentais:

Nurodo, kad pirmosios instancijos teismas peržengė ieškinio ribas ir pažeidė rungimosi principą. Ieškovas ieškinyje atsakovės neteisėtus veiksmus grindė tik įsiteisėjusio Vilniaus miesto apylinkės teismo 2023 m. gegužės 29 d. sprendimo nevykdymu, tačiau teismas atsakovės neteisėtus veiksmus papildomai siejo su tuo, kad ji neinicijavo administravimo išlaidų sąmatos pakeitimo, pakartotinai nesikreipė į kreditorių susirinkimą ar teismą dėl jos patvirtinimo. Kadangi šios aplinkybės nebuvo nurodytos ieškinyje, atsakovė neturėjo galimybės pateikti dėl jų įrodymų ir paaiškinimų.

Teigia, kad pirmosios instancijos teismas nepagrįstai vertino administravimo išlaidų sąmatos patvirtinimo aplinkybes. Vilniaus apygardos teismo 2022 m. gegužės 6 d. nutartimi buvo patvirtinta 1 000 Eur suma, kurią atsakovė turėjo teisę naudoti MB „Transok“ administravimo išlaidoms apmokėti, kol kreditorių susirinkimas patvirtins administravimo išlaidų sąmatą. Apeliantės teigimu, tai, kad kreditorių susirinkimas nepatvirtino administravimo išlaidų sąmatos, nereiškia, jog pradinė teismo patvirtinta sąmata nustojo galioti. Kadangi bankroto proceso metu administravimo išlaidoms buvo panaudota 700 Eur, patvirtinta 1 000 Eur suma nebuvo viršyta.

Nurodo, kad bankrutuojančios įmonės prievolė atlyginti kitai šaliai priteistas bylinėjimosi išlaidas iš administravimui skirtų lėšų kyla iš įsiteisėjusio teismo sprendimo ir tokios prievolės vykdymas negali būti siejamas su papildomomis sąlygomis, įskaitant kreditorių susirinkimo pritarimą. Todėl, apeliantės vertinimu, pirmosios instancijos teismas nepagrįstai suteikė reikšmę administravimo išlaidų sąmatos tvirtinimo aplinkybėms.

Apeliantės teigimu, pirmosios instancijos teismas nepagrįstai atsisakė taikyti CK nuostatas dėl atsiskaitymų eiliškumo, motyvuodamas tuo, kad bankroto proceso administravimo išlaidų patyrimo, tvirtinimo ir apmokėjimo tvarką reglamentuoja specialusis teisės aktas – Juridinių asmenų nemokumo įstatymas (toliau – JANĮ). Apeliantės teigimu, JANĮ 94 straipsnio 2 dalyje nustatyta kreditorių reikalavimų, atsiradusių iki bankroto bylos iškėlimo, tenkinimo eilė, tačiau nenustatyta administravimo išlaidų apmokėjimo tvarka ir eilė, kai bankroto proceso metu gautų lėšų nepakanka visoms administravimo išlaidoms padengti. Todėl, apeliantės vertinimu, egzistuoja teisinio reguliavimo spraga, kuri turi būti užpildyta taikant įstatymo analogiją pagal CK 1.8 straipsnį. Apeliantė remiasi CK 6.930[1] straipsnio nuostatomis ir nurodo, kad, nesant prievolių atsiskaityti pagal vykdomuosius dokumentus ar mokėjimo dokumentus, nustatančius įmokas į biudžetą ir valstybės pinigų fondus, atsiskaitymai pagal kitus mokėjimo dokumentus turi būti atliekami kalendorinio eiliškumo tvarka. Dėl to, sprendžiant dėl MB „Transok“ bankroto proceso metu gautų lėšų paskirstymo teisėtumo, esminę reikšmę turi administravimo išlaidų apmokėjimo prievolių atsiradimo momentas.

Pažymi, kad Vilniaus apygardos teismo 2022 m. kovo 17 d. nutartimi jai buvo nustatytas 3 650 Eur bazinis atlygis už MB „Transok“ nemokumo proceso administravimą. Vilniaus apygardos teismo 2022 m. gegužės 20 d. nutartis dėl bendrijos likvidavimo įsiteisėjo 2022 m. birželio 1 d., todėl nuo šios dienos ji įgijo teisę į pusę bazinio atlygio, t. y. 1 825 Eur. Tuo tarpu bendrovės prievolė atlyginti ieškovui 765 Eur bylinėjimosi išlaidas atsirado tik 2023 m. birželio 29 d., įsiteisėjus Vilniaus miesto apylinkės teismo sprendimui. Dėl to apeliantė mano, kad jos

teisė į bazinio atlygio ir kitų patirtų administravimo išlaidų atlyginimą atsirado anksčiau negu ieškovo teisė gauti bylinėjimosi išlaidų atlyginimą.

Nesutinka ir su pirmosios instancijos teismo sprendimo dalimi dėl bylinėjimosi išlaidų priteisimo. Nurodo, kad ieškovas nepateikė įrodymų, patvirtinančių, jog faktiškai apmokėjo jo atstovo advokato padėjėjo išrašytas sąskaitas už teisines paslaugas. Todėl, apeliantės teigimu, ieškovui realiai nepatyrus šių išlaidų, teismas nepagrįstai priteisė jam 2 064 Eur atstovavimo išlaidų atlyginimą.

Ieškovas atsiliepimu į apeliacinį skundą prašo apeliacinį skundą atmesti, Šiaulių apylinkės teismo Radviliškio rūmų 2026 m. liepos 23 d. sprendimą palikti nepakeistą ir priteisti iš atsakovės apeliacinės instancijos teisme patirtas bylinėjimosi išlaidas. Apeliacinis skundas grindžiamas šiais argumentais:

Nesutinka su apeliantės teiginiu dėl ieškinio ribų peržengimo. Nurodo, kad byla pirmosios instancijos teisme buvo nagrinėjama žodinio proceso tvarka, o ieškovas teismo posėdyje, atsikirsdamas į atsakovės atsiliepime į ieškinį pateiktus argumentus, papildomai nurodė aplinkybes, susijusias su atsakovės neveikimu tvirtinant administravimo išlaidų sąmatą. Ieškovo teigimu, atsakovė buvo tinkamai informuota apie teismo posėdį ir turėjo galimybę jame dalyvauti bei pateikti atsikirtimus, tačiau šia galimybe nepasinaudojo. Todėl jos procesinės teisės nebuvo suvaržytos.

Pažymi, kad apeliantė nepagrįstai remiasi Vilniaus apygardos teismo 2022 m. gegužės 6 d. nutartimi patvirtinta 1 000 Eur administravimo išlaidų suma. Ši suma buvo patvirtinta kaip pradinė administravimo išlaidų sąmata, galiojanti iki kreditorių susirinkimo sprendimo dėl administravimo išlaidų sąmatos. Ieškovas nurodo, kad 2022 m. gegužės 17 d. vykusiame pirmajame kreditorių susirinkime administravimo išlaidų sąmata nebuvo patvirtinta, o vėliau atsakovė nesiėmė veiksmų jai patvirtinti – pakartotinai nesikreipė į kreditorių susirinkimą ar teismą. Ieškovo vertinimu, toks atsakovės neveikimas neatitiko nemokumo administratorei nustatytų pareigų.

Nurodo, kad įsiteisėjusiu teismo sprendimu priteistos bylinėjimosi išlaidos turi būti atlyginamos nepriklausomai nuo kreditorių susirinkimo pritarimo. Atsakovė žinojo apie įsiteisėjusį teismo sprendimą, kuriuo ieškovui buvo priteistos 765 Eur bylinėjimosi išlaidos, tačiau šios prievolės neįtraukė į galutinę bankroto ataskaitą ir visas bankroto proceso metu gautas lėšas panaudojo kitoms administravimo išlaidoms, didžiąją jų dalį skirdama savo atlygiui. Ieškovo teigimu, toks atsakovės elgesys patvirtina netinkamą nemokumo administratoriaus pareigų vykdymą.

Nesutinka su apeliantės argumentais dėl CK 6.930[1] straipsnyje nustatyto atsiskaitymų eiliškumo taikymo. Nurodo, kad bankroto procese taikytinas specialusis nemokumo santykių teisinis reglamentavimas, todėl atsiskaitymų tvarka negali būti nustatoma pagal bendrąsias CK nuostatas. Ieškovo vertinimu, apeliantės argumentai dėl jos teisės į bazinį atlyginimą atsiradimo momento nepaneigia pareigos vykdyti įsiteisėjusį teismo sprendimą ir tinkamai paskirstyti bankroto proceso metu gautas lėšas.

Pažymi, kad bylinėjimosi išlaidų atlyginimas iš bankroto administravimui skirtų lėšų yra skirtas užtikrinti asmens, sėkmingai apsigynusio nuo bankrutuojančios įmonės pareikšto reikalavimo, teisę į patirtų išlaidų atlyginimą. Atsakovė, žinodama apie šią prievolę ir bankroto proceso metu gautas lėšas, nepagrįstai nesudarė sąlygų įsiteisėjusiam teismo sprendimui įvykdyti, todėl pirmosios instancijos teismas pagrįstai nustatė jos neteisėtus veiksmus ir civilinės atsakomybės sąlygas.

Nesutinka su apeliantės argumentais dėl bylinėjimosi išlaidų priteisimo. Nurodo, kad nors prašymo priteisti bylinėjimosi išlaidas pateikimo metu sąskaita už suteiktas teisines paslaugas dar nebuvo apmokėta, ši aplinkybė nereiškia, kad ieškovas nepatyrė atstovavimo išlaidų. Kartu su prašymu priteisti bylinėjimosi išlaidas pirmosios instancijos teismui buvo pateikta sąskaita už teisines paslaugas Nr. 20260715 ir teisinių paslaugų sutarties išrašas, patvirtinantis ieškovo įsipareigojimą atsiskaityti už suteiktas teisines paslaugas. Ieškovas

remiasi kasacinio teismo išaiškinimu, pagal kurį tuo atveju, kai atstovavimo išlaidos iki bylos išnagrinėjimo iš esmės pabaigos dar nėra apmokėtos, jų realumui pagrįsti pakanka pateikti dokumentus, patvirtinančius suteiktas atstovavimo paslaugas, jų kainą ir šalies susitarimą su atstovu dėl šių išlaidų apmokėjimo ateityje, o neapmokėjimo priežasčių papildomai pagrįsti nereikia. Todėl ieškovas mano, kad pirmosios instancijos teismas pagrįstai priteisė jam 2 064 Eur atstovavimo išlaidų atlyginimą.

Motyvuojamoji dalis

Teismas konstatuoja:

Apeliacinis skundas netenkintinas.

IV. Apeliacinės instancijos teismo nustatytos aplinkybės, argumentai ir išvados

Apeliacinio skundo nagrinėjimo tvarka ir ribos

Bylos nagrinėjimo apeliacine tvarka ribas sudaro apeliacinių skundų faktiniai ir teisiniai pagrindai bei absoliučių negaliojimo pagrindų patikrinimas (CPK 320 straipsnio 1 dalis). Apeliacinės instancijos teismas tikrina pirmosios instancijos teismo priimto sprendimo tik apskųstos dalies teisėtumą ir pagrįstumą ir tik analizuodamas apeliaciniuose skunduose nurodytus argumentus, išskyrus įstatyme nurodytas išimtis. Absoliučių sprendimo negaliojimo pagrindų apeliacinės instancijos teismas nenustatė (CPK 329 straipsnis), bylą nagrinėja neperžengdamas apeliacinio skundo ribų.

Pagal CPK 322 straipsnį, apeliacinis skundas nagrinėjamas žodinio proceso tvarka, jeigu bylą nagrinėjantis teismas pripažįsta, kad žodinis nagrinėjimas būtinas. Šiuo atveju šalys savo reikalavimus ir atsikirtimus grindžia vien rašytiniais įrodymais, procesiniuose dokumentuose pakankamai išsamiai išdėstė savo paaiškinimus ir argumentus, todėl darytina išvada, jog nėra būtinybės skirti žodinį bylos nagrinėjimą.

Nagrinėjamu atveju apeliacijos objektą sudaro pirmosios instancijos teismo sprendimo, kuriuo tenkintas ieškovo ieškinys dėl 700 Eur nuostolių, patirtų dėl netinkamo nemokumo administratoriaus pareigų vykdymo, atlyginimo priteisimo iš atsakovės, teisėtumo ir pagrįstumo patikrinimas.

Byloje nustatytos faktinės aplinkybės

Remiantis bylos duomenimis nustatyta, kad Vilniaus apygardos teismo 2022 m. kovo 17 d. nutartimi MB „Transok“ iškelta bankroto byla, nemokumo administratore paskirta atsakovė ATS1 , kuriai nustatytas 3 650 Eur bazinis atlygis už nemokumo proceso administravimą. Vilniaus apygardos teismo 2022 m. gegužės 6 d. nutartimi patvirtinta 1 000 Eur suma, kurią nemokumo administratorė turėjo teisę naudoti administravimo išlaidoms apmokėti iki kreditorių susirinkimo sprendimo dėl administravimo išlaidų sąmatos priėmimo. Vilniaus apygardos teismo 2022 m. gegužės 20 d. nutartimi MB „Transok“ pripažinta likviduojama dėl bankroto. Vilniaus miesto apylinkės teismo 2023 m. gegužės 29 d. sprendimu civilinėje byloje Nr. e2-1325-808/2023 atmestas MB „Transok“, atstovaujamos nemokumo administratorės, ieškinys dėl žalos atlyginimo, o ieškovui iš MB „Transok“ priteistos 765 Eur bylinėjimosi išlaidos, mokėtinos iš bankroto administravimui skirtų lėšų. Šis sprendimas įsiteisėjo 2023 m. birželio 29 d. MB „Transok“ bankroto proceso metu, pardavus reikalavimo teisę, gauta 700 Eur, kurie panaudoti administravimo išlaidoms padengti: 0,41 Eur – banko pavedimų išlaidoms, 5,20 Eur – pašto išlaidoms ir 694,39 Eur – nemokumo administratorės baziniam atlygiui. Atsakovė 2023 m. rugsėjo 7 d. sudarė galutinę bankroto ataskaitą, kurioje nenumatė lėšų ieškovui priteistoms bylinėjimosi išlaidoms atlyginti. Vilniaus apygardos teismo 2023 m. rugsėjo 27 d. nutartimi galutinė bankroto ataskaita patvirtinta. Ieškovui įsiteisėjusiu teismo sprendimu priteistos bylinėjimosi išlaidos neatlygintos.

Dėl ieškinio ribų peržengimo ir atsakovės procesinių teisių pažeidimo

Apeliantė nurodo, kad pirmosios instancijos teismas peržengė ieškinio ribas, nes atsakovės neteisėtus veiksmus siejo ne tik su įsiteisėjusio teismo sprendimo nevykdymu, bet ir su administravimo išlaidų sąmatos pakeitimo neinicijavimu bei pakartotiniu nesikreipimu į kreditorių susirinkimą ar teismą dėl jos patvirtinimo. Apeliantės teigimu, šios aplinkybės nebuvo nurodytos ieškinyje, todėl ji neturėjo galimybės pateikti dėl jų paaiškinimų ir įrodymų. Apeliacinės instancijos teismas šiuos argumentus atmeta kaip deklaratyvius ir nepagrįstus.

Pagal CPK 13 straipsnyje įtvirtintą dispozityvumo principą šalys turi teisę disponuoti joms priklausančiomis procesinėmis teisėmis. Apeliacinės instancijos teismas pažymi, kad ginčo ribas apibrėžia ieškovo pareikšto reikalavimo dalykas ir faktinis pagrindas. CPK 135 straipsnyje nustatyta, kad ieškovas privalo nurodyti aplinkybes, kuriomis grindžia savo reikalavimą. Kartu teismas, spręsdamas ginčą, nėra saistomas šalių nurodyto faktinių aplinkybių teisinio kvalifikavimo ir turi pareigą nustatytoms aplinkybėms taikyti tinkamas materialiosios teisės normas.

Nagrinėjamu atveju ieškovas pareiškė reikalavimą dėl žalos atlyginimo, kurį grindė atsakovės, kaip MB „Transok“ nemokumo administratorės, netinkamu pareigų vykdymu. Ieškovas nurodė, kad atsakovė, žinodama apie įsiteisėjusį teismo sprendimą, kuriuo iš bendrovės administravimui skirtų lėšų priteistos bylinėjimosi išlaidos, nesiėmė veiksmų šiam sprendimui įvykdyti, o bankroto proceso metu gautas lėšas paskirstė kitoms administravimo išlaidoms. Taigi ieškinio faktinį pagrindą sudarė ne vien teismo sprendimo neįvykdymo faktas, bet ir atsakovės veiksmai administruojant bendrovės lėšas bei vykdant jai tenkančias nemokumo administratoriaus pareigas. Pirmosios instancijos teismo nurodytos aplinkybės, kad atsakovė neinicijavo administravimo išlaidų sąmatos pakeitimo ir pakartotinai nesikreipė dėl jos patvirtinimo, buvo vertinamos nagrinėjant tą patį ginčą dėl netinkamo nemokumo administratoriaus pareigų vykdymo. Šiomis aplinkybėmis nebuvo pakeistas nei ieškovo reikalavimas, nei jo nurodytos žalos atsiradimo faktinės priežastys. Jos buvo reikšmingos vertinant, kokių veiksmų atsakovė ėmėsi arba turėjo imtis, žinodama apie įsiteisėjusiu teismo sprendimu nustatytą bendrovės prievolę.

Be to, iš skundžiamo sprendimo motyvų matyti, kad pirmosios instancijos teismas atsakovės civilinę atsakomybę grindė ne vien administravimo išlaidų sąmatos keitimo procedūrų neatlikimu. Teismas vertino aplinkybių visumą: atsakovės žinojimą apie įsiteisėjusį teismo sprendimą, realiai gautas bankroto proceso lėšas, jų panaudojimą kitoms administravimo išlaidoms ir ieškovo reikalavimo neįvykdymą. Taigi aplinkybė, kad atsakovė nesikreipė dėl administravimo išlaidų sąmatos pakeitimo, pirmosios instancijos teismo buvo vertinama kaip viena iš netinkamą nemokumo administratorės pareigų vykdymą galinčių patvirtinti aplinkybių, o ne kaip savarankiškas, ieškovo nenurodytas ieškinio faktinis pagrindas.

Pažymėtina, kad 2026 m. liepos 16 d. pirmosios instancijos teismo posėdyje, bylą nagrinėjant žodinio proceso tvarka, ieškovas, atsikirsdamas į atsakovės atsiliepime į ieškinį išdėstytus argumentus, pateikė paaiškinimus dėl nemokumo administratoriaus pareigų vykdymo, įskaitant administravimo išlaidų sąmatos keitimo klausimą. Tai patvirtina teismo posėdžio garso įrašas (nuo 14 min.). Taigi šios aplinkybės buvo iškeltos ir nagrinėjamos teismo posėdyje, vertinant atsakovės atsikirtimus į pareikštą ieškinį, o pirmosios instancijos teismas jas vertino kaip bendro atsakovės pareigų vykdymo dalį. Todėl nėra pagrindo sutikti su apeliantės teiginiais, kad pirmosios instancijos teismas savo iniciatyva išplėtė ieškinio faktinį pagrindą ir peržengė ginčo nagrinėjimo ribas.

Dėl bankroto proceso metu gautų lėšų paskirstymo teisėtumo

Apeliantė savo veiksmų teisėtumą grindžia trimis pagrindinėmis aplinkybėmis: neviršyta patvirtinta administravimo išlaidų sąmata, anksčiau atsiradusia teise į bazinį atlygį ir galutinės bankroto ataskaitos patvirtinimu. Tačiau, apeliacinės instancijos teismo vertinimu, nė viena šių aplinkybių nepaneigia pirmosios

instancijos teismo nustatytų atsakovės pareigų pažeidimų.

JANĮ 73 straipsnyje reglamentuojama bankroto proceso išlaidų sudėtis, prie administravimo išlaidų priskiriant, be kita ko, nemokumo administratoriaus bazinį atlygį, bylinėjimosi ir teismų sprendimų vykdymo išlaidas. JANĮ 74 ir 75 straipsniuose nustatyta administravimo išlaidų tvirtinimo tvarka, o JANĮ 77 straipsnyje reglamentuojamas nemokumo administratoriaus atlygis ir jo išmokėjimas. Taigi tiek nemokumo administratoriaus atlygis, tiek įsiteisėjusiu teismo sprendimu iš administravimo lėšų priteistos bylinėjimosi išlaidos patenka į bankroto proceso išlaidų teisinį reglamentavimą. Administravimo išlaidų sąmatos paskirtis yra nustatyti ir kontroliuoti bankroto proceso išlaidas, tačiau jos patvirtinimas savaime nesuteikia nemokumo administratoriui teisės ignoruoti kitų įstatymo ir įsiteisėjusių teismo sprendimų nustatytų prievolių.

Nagrinėjamoje byloje nustatyta, kad Vilniaus apygardos teismo 2022 m. gegužės 6 d. nutartimi buvo patvirtinta 1 000 Eur administravimo išlaidų suma, o bankroto proceso metu faktiškai panaudota 700 Eur. Taigi apeliantė pagrįstai nurodo, kad panaudota suma neviršijo teismo patvirtinto dydžio. Tačiau ši aplinkybė nepatvirtina konkrečių mokėjimų teisėtumo. Patvirtinta administravimo išlaidų suma nustato lėšų naudojimo ribas, bet savaime neišsprendžia visų bankroto proceso metu atsiradusių prievolių tarpusavio vykdymo klausimo. Nagrinėjamu atveju pirmosios instancijos teismas atsakovės veiksmus pripažino neteisėtais ne dėl administravimo išlaidų sąmatos viršijimo, o dėl to, kad atsakovė, žinodama apie įsiteisėjusiu teismo sprendimu nustatytą prievolę ieškovui, gautas bendrovės lėšas paskirstė kitoms išlaidoms, neįvykdžiusi šios prievolės.

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas 2021 m. balandžio 14 d. nutartyje civilinėje byloje Nr. e3K-3-88-823/2021, 32 punkte, išaiškino, kad bankrutuojančios įmonės prievolė atlyginti kitos šalies naudai priteistas bylinėjimosi išlaidas iš administravimui skirtų lėšų kyla iš įsiteisėjusio teismo sprendimo, todėl jos vykdymas negali būti siejamas su papildomomis sąlygomis, įskaitant kreditorių susirinkimo pritarimą ar nepritarimą tokioms išlaidoms. Kasacinis teismas taip pat pažymėjo, kad nepriklausomai nuo to, ar nemokumo administratorius kreipėsi dėl administravimo išlaidų sąmatos pakeitimo, įsiteisėjusiu teismo sprendimu nustatyta prievolė turi būti vykdoma. Šis išaiškinimas reikšmingas nagrinėjamai bylai, nes patvirtina, kad atsakovės pareiga atlyginti ieškovui priteistas bylinėjimosi išlaidas negalėjo būti siejama vien su administravimo išlaidų sąmatos tvirtinimo procedūromis.

Apeliantė taip pat teigia, kad jos teisė į bazinį atlygį atsirado anksčiau negu bendrovės prievolė atlyginti ieškovui bylinėjimosi išlaidas. Nurodo, kad Vilniaus apygardos teismo 2022 m. kovo 17 d. nutartimi jai nustatytas 3 650 Eur bazinis atlygis, o 2022 m. gegužės 17 d. kreditorių susirinkime buvo nustatyta šio atlygio išmokėjimo tvarka. Kadangi nutartis dėl MB „Transok“ likvidavimo įsiteisėjo 2022 m. birželio 1 d., nuo šios dienos ji įgijo teisę į pusę bazinio atlygio, t. y. 1 825 Eur. Tuo tarpu ieškovo teisė į bylinėjimosi išlaidų atlyginimą atsirado tik 2023 m. birželio 29 d. Apeliantės vertinimu, ši prievolių atsiradimo chronologija patvirtina jos teisę pirmiau patenkinti savo reikalavimą.

Apeliacinės instancijos teismas pažymi, kad JANĮ 77 straipsnyje nustatyta nemokumo administratoriaus teisė į atlygį už bankroto proceso administravimą, tačiau šiame straipsnyje nenustatyta besąlyginė administratoriaus atlygio pirmumo teisė kitų administravimo išlaidų atžvilgiu. Teisės į bazinį atlygį atsiradimas ir konkretaus mokėjimo atlikimo teisėtumas nėra tapatūs klausimai. Aplinkybė, kad atsakovė anksčiau įgijo teisę į dalį bazinio atlygio, savaime nesuteikė jai teisės bankroto proceso metu gautas lėšas pirmiausia panaudoti savo reikalavimui patenkinti, neatsižvelgiant į įsiteisėjusiu teismo sprendimu nustatytą bendrovės prievolę. Todėl apeliantės argumentas dėl ankstesnio teisės į bazinį atlygį atsiradimo momento nepaneigia netinkamo jos pareigų vykdymo.

Apeliantė savo poziciją papildomai grindžia CK 6.930¹ straipsnyje nustatyta atsiskaitymų eiliškumo tvarka ir teigia, kad ši norma nagrinėjamu atveju taikytina pagal įstatymo analogiją. Tačiau CK 6.930¹ straipsnio 3 dalyje

tiesiogiai nustatyta, kad atsiskaitymų eilę bankroto procese reglamentuoja kiti įstatymai. Lietuvos Aukščiausiojo Teismo išplėstinė teisėjų kolegija 2019 m. gruodžio 9 d. nutartyje civilinėje byloje Nr. e3K-7-278-469/2019, 44 ir 50 punktuose, išaiškino, kad CK 6.930¹ straipsnis nereglamentuoja nemokios įmonės atsiskaitymų su kreditoriais tvarkos ir nėra skirtas bankrutuojančios įmonės ar jos kreditorių teisėms ginti. Todėl apeliantės nurodyta bendroji atsiskaitymų eiliškumo taisyklė negali būti taikoma bankroto proceso administravimo išlaidoms vien remiantis prievolių atsiradimo chronologija. Atitinkamai nėra pagrindo pripažinti, kad atsakovės teisė į bazinį atlygį turėjo pirmumą prieš ieškovo reikalavimą pagal CK 6.930¹ straipsnį.

Apeliantė taip pat remiasi aplinkybe, kad 2023 m. rugsėjo 7 d. galutinei bankroto ataskaitai buvo pritarta kreditorių susirinkime, o Vilniaus apygardos teismo 2023 m. rugsėjo 27 d. nutartimi ji buvo patvirtinta. Vis dėlto galutinės bankroto ataskaitos patvirtinimas savaime nereiškia, kad visi nemokumo administratorės veiksmai, atlikti administruojant bendrovės lėšas, yra teisėti ir negali būti vertinami nagrinėjant savarankišką reikalavimą dėl žalos atlyginimo. JANĮ 99 straipsnyje reglamentuojamas galutinės bankroto ataskaitos rengimas ir tvirtinimas, o nagrinėjamoje byloje sprendžiamas kitas klausimas – atsakovės asmeninė civilinė atsakomybė už netinkamą jai tenkančių pareigų vykdymą. Todėl galutinės bankroto ataskaitos patvirtinimas nepaneigia galimybės konstatuoti neteisėtus nemokumo administratorės veiksmus.

Dėl atsakovės civilinės atsakomybės sąlygų

Pagal CK 6.245–6.249 straipsnius civilinei atsakomybei taikyti būtina nustatyti neteisėtus veiksmus, žalą, priežastinį ryšį ir kaltę, išskyrus įstatyme nustatytus atsakomybės be kaltės atvejus. Pagal CK 6.246 straipsnio 1 dalį neteisėtais veiksmais laikomas ne tik konkrečios įstatyme nustatytos pareigos pažeidimas, bet ir bendro pobūdžio pareigos elgtis atidžiai bei rūpestingai nevykdymas. Nemokumo administratorius yra profesionalias funkcijas vykdantis asmuo, kuriam tenka pareiga tinkamai administruoti bankrutuojančio juridinio asmens turtą, laikytis įstatymuose nustatytos tvarkos ir užtikrinti įsiteisėjusiais teismo sprendimais nustatytų prievolių vykdymą. Nemokumo administratoriaus asmeninė civilinė atsakomybė kyla už jo paties neteisėtus veiksmus ar neveikimą, sukėlusius žalą.

Nagrinėjamu atveju atsakovės neteisėti veiksmai pasireiškė tuo, kad ji, žinodama apie įsiteisėjusiu Vilniaus miesto apylinkės teismo 2023 m. gegužės 29 d. sprendimu nustatytą MB „Transok“ prievolę atlyginti ieškovui 765 Eur bylinėjimosi išlaidas, bankroto proceso metu gautas 700 Eur lėšas paskirstė kitoms administravimo išlaidoms, didžiąją jų dalį panaudodama savo baziniam atlygiui. Atsakovė pati inicijavo civilinį procesą, kuriame buvo priimtas sprendimas dėl bylinėjimosi išlaidų atlyginimo, todėl jai buvo žinomas tiek prievolės atsiradimo pagrindas, tiek jos dydis ir vykdymo tvarka. Nepaisant to, rengdama galutinę bankroto ataskaitą atsakovė nenumatė lėšų šiai prievolei įvykdyti, o visas gautas bendrovės pajamas paskirstė kitiems mokėjimams.

Teismo vertinimu, toks atsakovės elgesys neatitiko nemokumo administratorei keliamų rūpestingumo ir atidumo reikalavimų. Atsakovė, būdama atsakinga už bankroto proceso organizavimą ir bendrovės lėšų administravimą, privalėjo atsižvelgti į visas jai žinomas vykdytinas bendrovės prievoles. Tačiau ji suteikė pirmenybę savo atlygiui, nors įsiteisėjusiu teismo sprendimu jau buvo nustatyta bendrovės pareiga atlyginti ieškovui bylinėjimosi išlaidas. Pažymėtina, kad atsakovė savo veiksmų teisėtumą grindžia administravimo išlaidų sąmatos neviršijimu ir anksčiau atsiradusia teise į bazinį atlygį, tačiau, kaip jau nustatyta, šios aplinkybės nesuteikė jai besąlyginės pirmumo teisės. Todėl darytina išvada, kad pirmosios instancijos teismas pagrįstai konstatavo atsakovės neteisėtus veiksmus (CK 6.246 straipsnis).

Pagal CK 6.249 straipsnio 1 dalį žala yra asmens turto netekimas arba sužalojimas, turėtos išlaidos ir negautos pajamos, kurias asmuo būtų gavęs, jeigu nebūtų buvę neteisėtų veiksmų. Nagrinėjamoje byloje ieškovui įsiteisėjusiu teismo sprendimu buvo priteistos 765 Eur bylinėjimosi išlaidos, tačiau ši prievolė liko neįvykdyta. Bankroto proceso metu buvo faktiškai gauta 700 Eur lėšų, kurias atsakovė paskirstė kitiems mokėjimams. Taigi

ieškovas neatgavo jam priteistų bylinėjimosi išlaidų, nors bankroto proceso metu buvo gautos lėšos, kurios turėjo būti įvertintos vykdant įsiteisėjusį teismo sprendimą. Ieškovo reikalaujama 700 Eur nuostolių suma neviršija nei jam priteistų bylinėjimosi išlaidų, nei faktiškai bankroto proceso metu gautų lėšų.

Pagal CK 6.247 straipsnį būtina nustatyti priežastinį ryšį tarp neteisėtų veiksmų ir atsiradusios žalos. Šioje byloje nustatyta, kad atsakovė administravo bankroto proceso metu gautas 700 Eur lėšas, žinojo apie įsiteisėjusiu teismo sprendimu nustatytą prievolę ieškovui, tačiau šias lėšas paskirstė kitiems mokėjimams. Būtent dėl tokio atsakovės sprendimo ieškovui priteistos bylinėjimosi išlaidos nebuvo atlygintos iš bankroto proceso metu gautų lėšų. Todėl tarp atsakovės neteisėto lėšų paskirstymo ir ieškovo patirtų 700 Eur nuostolių egzistuoja tiesioginis priežastinis ryšys.

CK 6.248 straipsnio 1 dalyje nustatyta skolininko kaltės prezumpcija, o pagal šio straipsnio 3 dalį asmuo laikomas kaltu, jeigu nebuvo tiek rūpestingas ir apdairus, kiek atitinkamomis aplinkybėmis buvo būtina. Atsakovė yra profesionali nemokumo administratorė, todėl jai taikomi didesni rūpestingumo ir atidumo reikalavimai. Atsakovė žinojo apie įsiteisėjusį teismo sprendimą ir turėjo galimybę įvertinti jo reikšmę administruojant bendrovės lėšas, tačiau šios pareigos tinkamai neįvykdė. Apeliantės nurodytos aplinkybės dėl administravimo išlaidų sąmatos, jos teisės į bazinį atlygį atsiradimo momento ir galutinės bankroto ataskaitos patvirtinimo nepaneigia netinkamo jos pareigų vykdymo. Todėl atsakovės kaltės prezumpcija nepaneigta.

Atsižvelgdamas į nustatytas aplinkybes, apeliacinės instancijos teismas konstatuoja, kad pirmosios instancijos teismas pagrįstai nustatė visas būtinas atsakovės civilinės atsakomybės sąlygas: neteisėtus veiksmus, pasireiškusius netinkamu bankroto proceso metu gautų lėšų paskirstymu ir įsiteisėjusio teismo sprendimo nevykdymu, 700 Eur žalą, priežastinį ryšį tarp atsakovės veiksmų ir ieškovo patirtos žalos bei atsakovės kaltę. Todėl pirmosios instancijos teismo sprendimas priteisti iš atsakovės ieškovui 700 Eur nuostolių atlyginimą vertintinas kaip teisėtas ir pagrįstas.

Dėl pirmosios instancijos teismo priteistų bylinėjimosi išlaidų

Apeliantė nesutinka su pirmosios instancijos teismo sprendimo dalimi, kuria ieškovui priteistos 2 064 Eur išlaidos advokato padėjėjo teisinei pagalbai apmokėti. Nurodo, kad ieškovas nepateikė įrodymų, patvirtinančių faktinį atsiskaitymą už suteiktas teisines paslaugas, todėl pirmosios instancijos teismas nepagrįstai priteisė šių išlaidų atlyginimą. Apeliacinės instancijos teismas su šiais argumentais nesutinka.

Pagal CPK 93 straipsnio 1 dalį šaliai, kurios naudai priimtas sprendimas, jos turėtos bylinėjimosi išlaidos priteisiamos iš kitos šalies. CPK 98 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad išlaidos advokato ar advokato padėjėjo pagalbai apmokėti priteisiamos pateikus prašymą ir šių išlaidų dydį pagrindžiančius įrodymus. Aiškindama atstovavimo išlaidų realumo įrodinėjimo reikalavimus, Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus išplėstinė teisėjų kolegija 2024 m. balandžio 19 d. nutarties civilinėje byloje Nr. 3K-7-50-313/2024 106 punkte nurodė, kad tuo atveju, kai iki bylos išnagrinėjimo iš esmės pabaigos už suteiktas teisines paslaugas dar nėra atsiskaityta, šalis turi pateikti dokumentus, patvirtinančius suteiktas paslaugas, jų kainą ir susitarimą dėl apmokėjimo ateityje. Esant tokiems įrodymams, faktinis išlaidų neapmokėjimas nesudaro pagrindo atsisakyti jas priteisti, o šalis neprivalo papildomai pagrįsti neatsiskaitymo priežasčių.

Nagrinėjamu atveju ieškovas pirmosios instancijos teismui pateikė sąskaitą už teisines paslaugas Nr. 20260715 ir teisinių paslaugų sutarties išrašą, patvirtinantį jo įsipareigojimą atsiskaityti už suteiktas teisines paslaugas. Taigi ieškovas savo prašymą dėl bylinėjimosi išlaidų atlyginimo grindė ne vien išrašyta sąskaita, bet ir dokumentu, patvirtinančiu sutartinę pareigą už suteiktas paslaugas atsiskaityti. Apeliantė neginčija suteiktų teisinių paslaugų pobūdžio, jų kainos ar ieškovo įsipareigojimo jas apmokėti, o nesutikimą su išlaidų priteisimu grindžia išimtinai tuo, kad iki bylos išnagrinėjimo nebuvo pateiktas faktinį jų apmokėjimą patvirtinantis dokumentas.

Atsižvelgiant į nurodytą teisinį reglamentavimą ir kasacinio teismo išaiškinimus, apeliantės nurodyta aplinkybė nesudaro pagrindo pripažinti pirmosios instancijos teismo sprendimą dėl bylinėjimosi išlaidų atlyginimo neteisėtu ar nepagrįstu. Faktinis atsiskaitymas už suteiktas teisines paslaugas nėra būtina šių išlaidų priteisimo sąlyga, kai jų realumą ir pareigą atsiskaityti patvirtina pateikti dokumentai. Todėl apeliantės argumentas dėl 2 064 Eur atstovavimo išlaidų priteisimo atmestinas kaip nepagrįstas.

Dėl bylos procesinės baigties

Apibendrindamas tai, kas išdėstyta, apeliacinės instancijos teismas konstatuoja, kad pirmosios instancijos teismas tinkamai nustatė nagrinėjamam ginčui reikšmingas faktines aplinkybes, ištyrė ir įvertino byloje surinktus įrodymus, tinkamai taikė materialinės teisės normas, reglamentuojančias nemokumo administratoriaus pareigas ir jo civilinę atsakomybę, pagrįstai nustatė atsakovės neteisėtus veiksmus, dėl jų atsiradusią žalą, priežastinį ryšį ir kaltę, taip pat tinkamai išsprendė bylinėjimosi išlaidų atlyginimo klausimą. Todėl atsakovės apeliacinis skundas atmestinas, o Šiaulių apylinkės teismo Radviliškio rūmų 2026 m. liepos 23 d. sprendimas paliktinas nepakeistas (CPK 326 straipsnio 1 dalies 1 punktas).

Dėl bylinėjimosi išlaidų, patirtų apeliacinės instancijos teisme

Pagal CPK 93 straipsnio 1 dalį šaliai, kurios naudai priimtas teismo sprendimas, jos turėtas bylinėjimosi išlaidas teismas priteisia iš antrosios šalies. CPK 98 straipsnio 1 ir 2 dalyse nustatyta, kad šaliai, kurios naudai priimtas sprendimas, iš kitos šalies priteisiamos išlaidos už advokato ar advokato padėjėjo pagalbą rengiant procesinius dokumentus ir teikiant konsultacijas. Sprendžiant dėl šių išlaidų dydžio, atsižvelgiama į bylos sudėtingumą, advokato darbo ir laiko sąnaudas, suteiktų teisinių paslaugų pobūdį, taip pat į Rekomendacijose dėl civilinėse bylose priteistino užmokesčio už advokato ar advokato padėjėjo teikiamą pagalbą maksimalaus dydžio nustatytus kriterijus.

Kadangi atsakovės apeliacinis skundas netenkinamas, jos apeliacinės instancijos teisme patirtos bylinėjimosi išlaidos neatlygintinos (CPK 93 straipsnio 1 dalis).

Ieškovas 2026 m. spalio 21 d. pateikė prašymą priteisti iš atsakovės 1 000 Eur bylinėjimosi išlaidų, patirtų apeliacinės instancijos teisme už atsiliepimo į apeliacinį skundą parengimą. Prašomoms priteisti išlaidoms pagrįsti pateikė 2026 m. spalio 12 d. pinigų priėmimo kvitą, serija LAT, Nr. 1115811, patvirtinantį, kad ieškovas advokatui B. S. sumokėjo 1 000 Eur už suteiktas teisines paslaugas. Taigi ieškovo prašomos priteisti išlaidos yra faktiškai patirtos ir pagrįstos rašytiniu įrodymu.

Apeliacinės instancijos teismas, įvertinęs bylos pobūdį, apeliacinio skundo apimtį, jame keliamus faktinius ir teisinius klausimus dėl nemokumo administratorės civilinės atsakomybės, bankroto administravimo išlaidų paskirstymo teisėtumo ir bylinėjimosi išlaidų atlyginimo, taip pat būtinybę parengti motyvuotą atsiliepimą į apeliacinį skundą, nusprendžia, kad ieškovo patirtos 1 000 Eur atstovavimo išlaidos yra pagrįstos, protingos ir būtinos jo procesinėms teisėms ginti. Kadangi atsakovės apeliacinis skundas atmetamas, o pirmosios instancijos teismo sprendimas paliekamas nepakeistas, ieškovui iš atsakovės priteistina 1 000 Eur bylinėjimosi išlaidų, patirtų apeliacinės instancijos teisme (CPK 93 straipsnio 1 dalis, 98 straipsnis).

Rezoliucinė dalis

Vadovaudamasis Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso 326–331 straipsniais, teismas

nutaria:

Šiaulių apylinkės teismo Radviliškio rūmų 2026 m. liepos 23 d. sprendimą palikti nepakeistą.

Priteisti ieškovui IES1 , asmens kodas (duomenys neskelbtini) , iš atsakovės ATS1 , asmens kodas (duomenys neskelbtini) , 1 000 Eur (vieną tūkstantį eurų) bylinėjimosi išlaidų, patirtų apeliacinės instancijos teisme.

Nutartis įsiteisėja nuo jos priėmimo dienos.

Teisėja Raimonda Andrulienė